



ת"פ 57956/06/14 - מדינת ישראל נגד חיים שחר סניטמן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 57956-06-14 מדינת ישראל נ' סניטמן

בפני
בעניין: כבוד השופט ד"ר שאול אבינור
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אופיר אפרתי

המאשימה

נגד

חיים שחר סניטמן
ע"י ב"כ עו"ד אוהד מגורי

הנאשם

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע לפניי, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי הוראות סעיף 378 יחד עם סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי הוראות סעיף 244 לחוק העונשין.

2. במועד הרלוואנטי לאישום - דהיינו ביום 20.1.13 בשעה 00:30 לערך - שימש הנאשם כמתנדב בצוות משטרה, יחד עם השוטרים איילי אבטאו. הצוות המשטרה הגיע לבית הספר על-שם שז"ר, בעיר בת-ים, על מנת לטפל באירוע הקמת רעש. במהלך רישום דוחות לנערים שנכחו במקום, ביקש השוטרים אבטאו לעכב את מר בליהון צ'קולה - יליד שנת 1996, שהיה באותה העת קטין (להלן - המתלון) - וזאת לאור התנהגותו. ואולם, חבריו של המתלון משכו את המתלון ותקפו את השוטרים אבטאו ואת הנאשם.

המתלון ניצל את ההזדמנות ונמלט מהמקום. הנאשם החל במרדף רגלי אחר המתלון ובשלב מסוים תפס אותו בחולצתו והלה החליק ונפל. הנאשם עצר ליד המתלון, בעוד זה שרוע על הקרקע, אמר לו: "למי אתה חושב שאתה בורח ככה?" והיכה אותו באגרוף בפניו. כתוצאה מן המכה נשבר אפו של המתלון ונגרמו לו נפיחות ורגישות ניכרת בגשר האף.

בהמשך הדברים רשם הנאשם דו"ח פעולה (ת/6), בו ציין שהמתלון נחבל בפניו כתוצאה מהנפילה במהלך המרדף. הנאשם לא ציין בדו"ח כי היכה את המתלון באגרוף בפניו; והכל בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין.

3. הנאשם כפר בעובדות הנ"ל, הגם שהודה הן בעצם קרות האירוע והן בכך שהמתלון נפגע במהלכו. עם זאת - כך לפי טענת הנאשם, שנשמעה באמצעות בא-כוחו - המתלון נפגע בעת שהתנגד



באופן אלים למעצר ולא כתולדה ממכת אגרוף מכוונת של הנאשם בפניו.

בהמשך הדברים הוסיף ב"כ הנאשם וטען גם להגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית. זאת, נוכח העובדה שהשוטר אבטאו והמתלונן לא הועמדו לדין.

4. בנסיבות אלה התנהל לפניי הליך שמיעת ראיות מלא, שכלל חקירות שתי וערב של המתלונן, של חוקרי מח"ש ושל השוטר אבטאו. במסגרת הכרעת הדין נדחו טענותיו העובדתיות של הנאשם ונקבע כי עובדות כתב האישום הוכחו כדבעי. בנוסף, נדחו טענות הנאשם לאכיפה בררנית, בעיקר בשל האבחנה הראייתית בין עניינו של הנאשם לבין ענינם של השוטר אבטאו ושל המתלונן.

5. אין צורך לחזור כאן על פרטי הנמקות הכרעת הדין, והמעין יענין שם. יחד עם זאת ראוי לצטט את הקביעות הבאות, משום שיש להן רלוואנטיות גם במישור הענישה:

...לא למותר לציין עוד, ולו לצורך הבהרת הדברים והסרת כל ספק, כי במקרה דנא אין כל אפשרות לראות בהתנהגות הנאשם משום הפעלת כוח סביר לצורך ביצוע הדין. גם אם נניח כי בתחילת האירוע, נוכח התנהגותו של המתלונן, הצוות המשטרתי היה רשאי להשתמש בכוח סביר לצורך עיכובו של המתלונן - ולאחר ניסיונו להימלט גם לצורך מעצרו - הרי שמכת אגרוף בפרצוף אינה יכולה להיחשב כשימוש בכוח סביר לצורך ביצוע עיכוב או מעצר. כוח סביר כאמור נועד לצרכי תפיסת חשוד וכבילתו בלבד, על מנת להביאו לחקירה או למשפט. אין כל אפשרות לראות במכת אגרוף בפרצוף אמצעי מתאים למטרה זו, בוודאי כאשר מדובר בחשוד קטין ובאגרוף בעוצמה הגורמת לשבר באף.

אכן, דומה שלעולם אין זה מיותר לחזור, לשנן וללמד - שוב ושוב - כי משפטנו אינו מכיר בענישה גופנית כלשהי. הלכה למעשה משפטנו סולד ממש מענישה גופנית, סלידה שבאה לידי ביטוי בחקיקת חוק ביטול עונש מלקות, תש"ז-1950, בסמוך להקמת המדינה. על אחת כמה וכמה ברור, כי משפטנו אוסר בתכלית האיסור שימוש משטרתי באלימות לצורך ענישה או "חינוך"-כביכול, גם כאשר מדובר בעבריינים. אכן, אין ספק כי תפקיד השוטר הוא תפקיד בעל חשיבות חברתית ראשונה במעלה, ולצורך זה הדין אף הקנה לו סמכויות נרחבות, לרבות בהפעלת כוח סביר לביצוע הדין. ואולם, השוטר רשאי לפעול אך ורק בד' האמות של הסמכתו לפי הדין, וזאת גם כאשר מילוי התפקיד הוא קשה, מאתגר ודורש איפוק רב. לנאשם - כמתנדב במשטרה - לא היתה אפוא רשות כלשהי ל"חנך"-כביכול את המתלונן במכת אגרוף לפרצופו. לפיכך, כאשר הנאשם פעל באופן כזה הוא פעל בניגוד לדין ולא בביצוע הדין (ר' בפסקאות 52-53 להכרעת הדין. ההדגשות הוספו).

6. לאחר מתן הכרעת הדין עתר ב"כ הנאשם לדחיית הטענות לעונש לצורך קבלת תסקיר קצין מבחן, שיתייחס בין השאר לסוגיית ההרשעה. בהיעדר התנגדות המאשימה נעתרתי לבקשה, הגם שצינתי בהחלטה כי כאשר מדובר באלימות משטרית האפשרות לענישה ללא הרשעה הינה מצומצמת ביותר והנאשם אינו רשאי לפתח ציפיות בכיוון זה (ר' ההחלטה בפרוטוקול, עמ' 44).

ב. תסקיר שירות המבחן:

7. תסקיר שירות המבחן מפרט בהרחבה את נסיבות חייו ומשפחתו של הנאשם, רווק יליד שנת 1991. מדובר בנאשם שגדל בנסיבות נורמטיביות, אם כי מורכבות ולא פשוטות. הנאשם גדל אצל הורים



מאמצים, אשר נפרדו בשלב מסוים. לאחר הפירוד חי הנאשם עם אמו בחו"ל, אך חזר ארצה בגיל 18 משום שביקש להתגייס לצה"ל. הנאשם שירת שירות צבאי מלא בצה"ל, במסגרת משמר הגבול, ומזה כשנתיים הוא עובד באופן קבוע באבטחה.

מכתב ממעסיקו של הנאשם, שהנאשם הציג בפני קצין המבחן, מתאר את הנאשם כעובד מסור ואחראי ומוסיף ומציין כי במידה ויוטל על הנאשם עונש, במסגרת ההליך דנא, הוא לא יוכל להמשיך בעבודתו.

8. באשר לעבירות משוא כתב האישום מצוין בתסקיר כלהלן:

בהתייחסותו לעבירות המיוחסות לו, שחר אינו נושא באחריות לביצוע ומתקשה לראות את התנהלותו כאלימה ואת הפגיעה במתלונן. עם זאת מתאר שחר קשיים בוויסות רגשי ובשליטה בכעסים, אשר אלה עומדים בבסיס התנהלותו ולהבנתנו עומדים אף בבסיס ביצוע העבירות (ר' בעמ' 2 לתסקיר).

9. יחד עם זאת, שירות המבחן העריך כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצידו של הנאשם הינו נמוך, וזאת לאור תפקודו של הנאשם במקצועו ללא תקריות אלימות נוספות, תעודות ההצטיינות שהציג, והיעדר עבר פלילי.

בנסיבות אלה - וחרף עמדתו המכחישה של הנאשם ביחס לעבירות דנא, כאמור לעיל - מצא שירות המבחן לנכון להמליץ לבכר במקרה זה את דרך השיקום על פני דרך הענישה, לבטל את הרשעתו של הנאשם בדיון ולהסתפק בענישה הכוללת צו מבחן וצו שירות לתועלת הציבור בלבד, בצירוף פסיקת פיצויים למתלונן.

ג. הראיות לקביעת העונש ותמצית טיעוני ב"כ הצדדים:

(1) ראיות וטיעוני התביעה:

10. מטעם המאשימה לא הוגשו ראיות לקביעת העונש. ב"כ המאשימה פתח את טיעונו בתיאור עובדות האירוע, כפי שנקבעו בהכרעת הדיון. ב"כ המאשימה הדגיש את היבטי החומרה של האירוע, ובהם בין השאר פער הכוחות הניכר בין הצדדים: הנאשם, איש משטרה, מחד גיסא, והמתלונן, קטין הנמנה על אוכלוסייה מוחלשת, מאידך גיסא. הגם שהמתלונן ברח מהנאשם, לא היה בכך כדי להצדיק את תקיפתו שלא כדיון, במיוחד נוכח תוצאות התקיפה הקשות שהתבטאו בשבירת אפו של המתלונן. הנאשם אף הוסיף חטא על פשע בכך שכתב דו"ח פעולה כוזב על מנת לכסות על מעשיו הפסולים. בנסיבות אלה פגע הנאשם במעשיו לא רק במתלונן אלא גם במשטרה ובתדמיתה.

11. באשר לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות על ידי הנאשם, ציין ב"כ המאשימה את ערך השמירה על שלמות גופו וכבודו של האדם, כמו גם הפגיעה בתדמית המשטרה. אמון הציבור הוא נכס חשוב ויקר של משטרת ישראל, והנאשם במעשיו פגע בו באופן חמור. בנסיבות אלה, כמו גם בהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה, עתר ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם שבין של מאסר בפועל לתקופה של מספר חודשים, שניתן לרצותו בדרך של עבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

12. באשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, הדגיש ב"כ המאשימה את היעדר נטילת האחריות על ידי הנאשם. להבדיל מאחרים במצבו, הנאשם לא נטל אחריות כלשהי על מעשיו,



אף לא במסגרת תסקיר שירות המבחן, ועל כן הוא אינו ראוי להתחשבות או הקלה. יתר על כן, נוכח אי נטילת האחריות בפני שירות המבחן לא ברורה "קפיצת" שירות המבחן להמלצה של היעדר הרשעה, וזאת על אף שקיים סיכוי להישנות התנהגות בעייתית ומבלי שהוכחה פגיעה תעסוקתית קונקרטית.

13. ב"כ המאשימה הפנה גם לפסיקה רלוואנטית ועתר להחמרה עם הנאשם, דהיינו: להשתת עונש של מאסר בפועל, מאחורי סורג וברית, לתקופה של מספר חודשים, וכן לענישה נלווית של מאסר על תנאי ופיצויים למתלון.

(2) ראיות וטיעוני הנאשם:

14. ב"כ הנאשם הגיש, כראיות לקביעת העונש, את תעודת השחרור של הנאשם, בה דורגה התנהגותו כראויה לציון (הוגשה וסומנה ס/1). כמו כן הגיש ארבע תעודות הצטיינות והערכה, שאותן קיבל הנאשם במהלך שירותו במשמר הגבול וכמתנדב במשטרה (הוגשו וסומנו ס/2). נוכח דברי בית המשפט (כאמור בהחלטה המצוינת בפסקה 6 דלעיל) נמנע ב"כ הנאשם מלטעון לביטול ההרשעה, אך בכל זאת עתר לקבלת המלצות שירות המבחן במובן של הימנעות מהטלת עונש מאסר בפועל אפילו לתקופה שתרוצה בדרך של עבודות שירות.

15. ב"כ הנאשם הרחיב בטיעוניו בתיאור נסיבותיו האישיות של הנאשם, אדם צעיר שהחל מגיל 18 עובד במסגרת רשויות אכיפת החוק ותורם רבות לחברה. לא זו בלבד שלנאשם אין עבר פלילי קודם או מאוחר לאירוע דנא, אלא שמעולם לא הוגשה נגדו תלונה על שימוש בכוח; והכל על אף מעורבותו במאות של אירועים.

16. באשר לאירוע מושא כתב האישום הדגיש ב"כ הנאשם את נסיבות הקולה: מחד גיסא, העובדה שהנאשם לא היה "שה תמים": הנאשם וחבריו התנגדו בכוח לעיכוב ולמעצר ואפשרו למתלון, שהתחצף לשוטרים, להימלט מהם. מאידך גיסא, מדובר באירוע נקודתי, שנגרם בלהט הרגע ועל כן אינו מאפיין כלל ועיקר את התנהגות הנאשם. עוד הדגיש ב"כ הנאשם כי רק הנאשם הועמד לדין בגין האירוע דנא, כאשר התיק שנפתח נגד השוטר אבטאו נגז.

17. ב"כ הנאשם מתח ביקורת על טיעון ב"כ המאשימה, שלפיו עסקין כאן במתלון הנמנה על אוכלוסייה מוחלשת. מדובר בנושא שלא עלה במהלך ניהול המשפט והנאשם אף לא הואשם בפגיעה מכוונת באוכלוסייה מוחלשת. יתר על כן, השוטר אבטאו - שותפו של הנאשם - הינו יוצא אותה עדה כמו המתלון, ולא זה המקרה שבו ניתן לטעון כי התנהגות הנאשם היתה קשורה בדרך כלשהי למוצאו העדתי או לצבע עורו של המתלון.

18. עוד התייחס ב"כ הנאשם להיעדר נטילת האחריות על ידי הנאשם, שהינה כמובן כפי זכותו. חרף זאת, לטענת ב"כ הנאשם ברור לגמרי מתוך תסקיר שירות המבחן, כמו גם ממכלול נסיבות חייו של הנאשם, שהסיכוי להישנות עבירה על ידי הנאשם הוא אפסי ממש. זאת ועוד: הממונה על עבודות השירות המליץ על השמתו של הנאשם בעבודות שירות בתחנת משטרה, ומכאן שאף רשויות אכיפת החוק רואות בנאשם אדם אמין ואחראי, שניתן לסמוך עליו.

19. בנסיבות אלה, כך לשיטת הסניגור, האינטרס הציבורי לא ייפגע כלל מהסתפקות בענישה צופה פני עתיד בלבד, ולמעשה ההיפך הוא הנכון. מצד שני, השתת ענישה של מאסר בפועל על הנאשם, לרבות לריצוי בדרך של עבודות שירות, עלולה לפגוע באופן אנוש ביכולתו של הנאשם להמשיך בעבודתו



בתחום האבטחה ולהתפרנס ובכך לפגוע בו פגיעה נוספת, מעבר לזו שהנאשם כבר ספג בשל עצם ניהול ההליך והרשעתו בדין.

20. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, סיפר כי הוא שב ארצה בגיל 18 על מנת להתגייס לצה"ל, ומאז ועד היום הוא משרת בתחומי הביטחון, בין במסגרת הצבא, המשטרה או חברות אבטחה. הנאשם הדגיש את התוצאות החמורות מבחינתו בעטיו של התיק דנא, מעצם פתיחת התיק ועד להרשעתו בדין, וזאת בכל הקשור להמשך עבודתו. הנאשם אף הביע חשש כי יפוטל מעבודתו. בנסיבות אלה עתר הנאשם לרחמי בית המשפט.

ד. דין והכרעה:

(1) קביעת מתחם העונש ההולם:

21. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגינו הורשע הנאשם, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, והכל כאמור בהוראות סעיף 40ג לחוק העונשין. קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעיקרון המנחה בענישה - הוא עקרון ההלימה - תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כמפורט בהוראות סעיף 40ט לחוק.

22. עסקינן כאן בעבירה של אלימות נגד הגוף שתוצאתה חבלה של ממש, דהיינו: שבר בעצמות האף של המתלונן, שבעטיו נגרמו נפוחות ורגישות ניכרת בגשר האף. מדובר אפוא בעבירה חמורה, שביצועה פגע - ובמידה ניכרת - בערכים החברתיים של ההגנה על שלום הגוף וההגנה על ביטחון הציבור. במקרה דנא החומרה היא אף רבה יותר, הן בשל תפקידו של התוקף-הנאשם כשוטר (מתנדב) והן בשל העבירה הנוספת של שיבוש מהלכי משפט, שהינה אף היא בעלת חומרה מיוחדת כאשר מדובר באיש-חוק.

23. על פני הדברים ברור, אם כן, כי לא מדובר במקרה המתאים לביטול הרשעה ולהטלת עונש ללא הרשעה, וטוב עשה ב"כ הנאשם עת שעה לדברי בית המשפט ולא טען במישור זה. אכן, מקרה של אלימות משטרתית, שבו שוטר (מתנדב) מכה אדם במכת אגרוף לפניו, שובר את אפו ואחר כך מנסה להסתיר את המעשים באמצעות דיווח חלקי וכוזב, אינו מקרה שיכול להסתיים בהיעדר הרשעה, גם כאשר מדובר באירוע חד פעמי. קל וחומר כאשר האדם שנפגע מביצוע העבירה הינו, כבענייננו, קטין.

בנסיבות כגון אלה, לא זו בלבד שבהיעדר הרשעה יש משום פגיעה באינטרס הציבורי הכללי, אלא שיש בה משום חוסר התחשבות בלתי סביר בזכויותי הספציפיות של נפגע העבירה ואף התעלמות מסבלו.

24. ב"כ הנאשם טען לפניי לזכות מרשו באופן סדור, משכנע ואף נוגע ללב; וזאת הן בתיאור נסיבות האירוע מושא כתב האישום והן בתיאור נסיבות חייו יוצאות הדופן של הנאשם. ואולם, אין בידי להיעתר לעתירותיו. מהאמור לעיל ברור כי עסקינן במקרה חמור, גם אם נתחשב בכך שהמתלונן נהג בחוצפה ובהתגרות ואף נמלט מהשוטרים. זאת מהטעם שאנשי משטרה אמורים למשול ברוחם ולנהוג באיפוק; ובוודאי שאסור להם לפרוק כעס או תסכול, כזה או אחר, בדרך של אלימות כלפי אזרחים.

25. בנסיבות אלה מקובל עליי אפוא טיעון ב"כ המאשימה, שלפיו רף הענישה התחתון במקרה דנא חייב לכלול רכיב של מאסר בפועל, ולו לריצוי בדרך של עבודות שירות. יוטעם, כי הדברים באים לידי



ביטוי גם במדיניות הענישה הנהוגה בכגון דא, בין השאר בפסק הדין שניתן בע"פ (מחוזי ת"א) 20762-09-11 **מדינת ישראל נ' מואס** (2011). באותו מקרה עמד בית המשפט המחוזי על החומרה הרבה שבאלימות משטרתית, התערב בגזר דין שבו לא נפסק מאסר בפועל, ולו לריצוי בדרך של עבודות שירות, והטיל עונש כאמור.

לפיכך, ובהתחשב במכלול נסיבות העניין והאינטרס הציבורי, אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה דנא הוא בין מספר חודשי מאסר בפועל, שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

(2) גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

26. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו הנאשם בתוך מתחם זה, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כמפורט בהוראות סעיף 40א לחוק העונשין.

יש להדגיש כי נוכח כל האמור עד כאן, אין אפשרות, במקרה זה, לחרוג ממתחם העונש ההולם לכף קולה משיקולי שיקום, בפרט כאשר עסקינן בנאשם שאינו נוטל אחריות על מעשיו. ממילא אין גם מקום לקבל את המלצת שירות המבחן להסתפק בענישה שאינה ממשית.

27. באשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, השיקולים הרלוואנטיים במקרה זה הם כלהלן:

עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם, יליד שנת 1991, אין רישומים פליליים קודמים או מאוחרים לאירוע מושא כתב האישום, ולטענת ההגנה שלא נסתרה אף לא הוגשו עליו תלונות קודמות או מאוחרות בגין אלימות. מדובר, כמובן, בנסיבה מהותית לקולת העונש, שאף תומכת בטענת ההגנה כי עסקינן באירוע חד פעמי אשר אינו מאפיין את התנהגות הנאשם.

הפגיעה של העונש בנאשם - הטלת עונש של מאסר בפועל עשויה לפגוע בנאשם ועלולה אף להביא לפיטוריו ממקום עבודתו הנוכחי. יחד עם זאת, הטלת עונש כאמור לריצוי בדרך של עבודות שירות תגבש פגיעה מתונה בלבד, בפרט נוכח העובדה שהממונה על עבודות שירות המליץ על שילוב הנאשם בתחנת משטרה.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ועמד על ניהול הליך שמיעת ראיות מלא, שכלל חקירה נגדית ממצה של עדי התביעה, לרבות המתלונן וחוקרי המחלקה לחקירות שוטרים. גם בפני שירות המבחן לא נטל הנאשם אחריות על מעשיו; וכך גם בדברו האחרון לעונש לפני. יתר על כן, בשני המקומות לא התייחס הנאשם כלל לנזק שנגרם למתלונן וממילא לא הביע כל חרטה או למצער אמפתיה לסבלו של המתלונן.

זוהי כמובן זכותו הבסיסית של הנאשם לעמוד על ניהול משפטו באופן מלא ועל כן אין לזקוף זאת לחובתו (ר' גם בהוראות סעיף 40א(6) סיפא לחוק העונשין). יחד עם זאת, בנסיבות אלה מקובל עליו טיעון ב"כ המאשימה שלפיו הנאשם אינו זכאי להקלה, הניתנת למי שמודה באשמה ונוטל אחריות על מעשיו, או לכל הפחות מקבל עליו את הדין לאחר שהורשע.

נתוני האישיים של הנאשם ונסיבות חייו - הנאשם הינו אדם צעיר, כבן 25 שנים בלבד, ולמעשה בתחילת דרכו העצמאית בחיים. נסיבות חייו של הנאשם, כפי שנטענו על ידי ב"כ הנאשם ופורטו בתסקיר שירות המבחן, הינן מורכבות ולא פשוטות. הנאשם אף ביקש לתרום לחברה, ותרם לה בפועל,



החל מחזרתו ארצה בגיל 18 לצורך גיוסו לצה"ל וכלה בהתנדבותו לשמש ככוח עזר משטרת. נסיבות אלה יש כמובן לזקוף לזכותו של הנאשם ולקולת העונש.

28. שקלולם של שיקולים אלה מביא למסקנה כי ניתן, במקרה זה, להסתפק בענישה של מאסר בפועל לתקופה שניתן יהיה לרצותה בדרך של עבודות שירות. זאת, בצירוף ענישה צופה פני עתיד, ענישה כלכלית מתונה ופיצויים למתלונן.

יש להטעים, כי הטעם לענישה כלכלית מתונה נעוץ בגילו הצעיר של הנאשם, כמו גם בהשלכות הכלכליות של ההרשעה והעונש, ולעניין שיעור הפיצויים יש ליתן גם משקל-מה להתנהלות המתלונן עובר לאירוע.

(3) סוף דבר:

29. אשר על כן ולאור כל המקובץ אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) חודשיים מאסר לריצוי בפועל.

המאסר ירצה בדרך של עבודות שירות, כאמור בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר, מיום 17.7.16.

על הנאשם להתייבב לתחילת ריצוי עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות, ביום 15.11.16 עד השעה 08:00.

מובהר בזה לנאשם כי בכל הקשור לעבודות השירות עליו לציית להוראות הממונה על עבודות השירות, או למי שהוסמך לכך מטעמו.

(ב) מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה של אלימות כלפי הגוף.

(ג) קנס בסך של 500 ₪ או 2 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.1.17.

(ד) פיצויים למתלונן, עד תביעה מס' 1, בסך של 1,500 ₪. הנאשם יפקיד את סכום הפיצויים, בקופת בית המשפט, עד ליום 1.1.17.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלונן, לצורך העברת הפיצויים.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר דין זה לממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר.

ניתן היום, ח' תשרי תשע"ז, 10 אוקטובר 2016, במעמד הצדדים.